

lugu! Jookseme veel kord! Tagasi jälle!" — ja tuule wuwinat jooksis ta tagasi põllu ülema otsale. Siis emand jäi rahuliste oma paigale. Kui siis jännes sai taa ülema otsale jõudnud, siis kohe wastu hüüdis: "Juba ma olen siin!" — Aga jännes, kes kui meeletumaks jäänud, kirjutas: "Jookseme veel kord! Ueste tagasi!" — "Ega mina keela!" wastas siis; minu pärast nii mitu korda, kui su himu teeb." — Nõnda jooksis jännes veel seitsekümme seitse korda ja siis ei wõinud mitte ära tema kõrwas. Igakord kui jännes jõudis kas ülema, kas alama otsale, hüüdisid siin siit isand, seal siis emand: "Juba ma olen siin!"

Aga seitsekümne kaheksamal korral jännes ei saanud enam otsale. Kest põldu tema langges maha, weri wirtsus kõrast ja tema jäi surnuks platsile. Siis wõttis oma wõidu anni, kuld-tukati ja õlle pudeli, hüüdis oma naese wastu wälja, ja mõlemad läksid rõõmsad koju. Ja kui nemad veel ei ole ärasurnud, küs nemad siis ikka veel elawad alles.

Nõnda juhtus, et Liwa kõrtsi taga siis jooksetas jänne surnuks, ja sest ajast ei ühegi jänne mõttesse ei tulnud Liwa kõrtsi taguse siiliga wõitu joosta.

Zut on otsas, nüüd hakkab õpetus: Esimeseks: Kes end kuigi suureks arwab, see ärgu pilgagu ial madalamat, ei kaa mitte siiligi.

Teiseks: Kes tahab kosta minna, see wõtku selle hea nõuu, et ta ikka läheb oma seltsist kosta niisugust, kes näib samasugune olla, kui ta ise on. Seepärast: kes siis on, see otsigu siili, ja kes siga on, see otsigu siga!

Tark kohtumõistja.

Üks kaunis rikas Saksamaa talupoeg oli lühidelt enne surma oma testamendi teinud, (se on: ühe kirja pärijate tarwis ülespannud) ja selle sees oma raha ja waranduse nii õiete ja selgeste oma kolme poja hulka jaganud, et neile pärimise poos